

РАДА ЄЕС: РЕГЛАМЕНТ № 11

щодо скасування дискримінації в тарифах та умовах перевезення на виконання статті 79 (3) Договору про заснування Європейського Економічного Співтовариства

Офіційний журнал 052, 16/08/1960 С. 1121 - 1126 Фінське спеціальне видання : Розділ 7 Том 1 С. 0023 Шведське спеціальне видання: Розділ 7 Том 1 С. 0023 Датське спеціальне видання: Серія I Розділ 1959-1962 С. 0056 Спеціальне видання англійською мовою: Серія I Розділ 1959-1962 С. 0060 Грецьке спеціальне видання: Розділ 07 Том 1 Стор. 0020 Спеціальне видання іспанською мовою: Розділ 07 Том 1 Стор. 0032 Спеціальне видання португальською мовою Розділ 07 Том 1 Стор. 0032

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ СПІЛЬНОТИ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського економічного співтовариства, зокрема його статтю 79;

Беручи до уваги пропозицію Комісії;

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету;

Враховуючи, що стаття 79 (3) вимагає від Ради встановити правила для скасування форм дискримінації, зазначених у статті 79 (1), стосовно транспорту в межах Співтовариства;

Враховуючи, що таке скасування вимагає заборони вищезазначених форм дискримінації, включаючи встановлення тарифів або іншим чином транспортних ставок та умов, які у разі застосування становлять дискримінацію;

У той час як перевірити, які транспортні ставки та умови застосовуються, і виявити будь-яку дискримінацію можна буде лише в тому випадку, якщо від перевізників і агентів, пов'язаних з перевезенням вантажів, вимагатимуть надати необхідну інформацію, щоб скласти транспортний документ, що дозволяє таку інформацію перевірити та піддавати себе перевірці;

Враховуючи, що з метою забезпечення дотримання цих положень має бути запроваджена система покарань, такі покарання підлягають перегляду Судом ЄС, який здійснює необмежену юрисдикцію, як це передбачено статтею 172 Договору;

ПРИЙНЯЛА ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

Стаття 1

Положення цього Регламенту застосовуються до перевезення всіх вантажів залізничним, автомобільним або внутрішнім водним транспортом у межах

Співтовариства, за винятком товарів, перелічених у Додатках I та III до Договору про заснування Європейського Співтовариства вугілля та сталі.

Стаття 2

1. Положення цього Регламенту застосовуються до всіх перевезень товарів, що відправляються з або до пункту в межах території держави-члена, включаючи їх перевезення між державами-членами та третіми або асоційованими країнами.
2. Цей Регламент застосовується лише до тих частин подорожі, які відбуваються в межах Співтовариства.
3. Цей Регламент також застосовується до тих частин поїздки, що здійснюються залізницею, автомобільним транспортом або внутрішнім водним шляхом, коли товари перевозяться іншими видами транспорту на інших частинах подорожі.

Стаття 3

Якщо перевезення, регламентоване умовами єдиного договору, здійснюється послідовними перевізниками, на кожного такого перевізника поширюються положення цього Регламенту щодо тієї частини перевезення, яку він виконує.

Стаття 4

1. У випадку транспортування в межах Співтовариства будь-яка дискримінація з боку перевізників, яка має форму стягнення різних ставок і встановлення різних умов для перевезення одних і тих самих товарів одним і тим же транспортним сполученням на основі країни походження або призначення товарів заборонено.

Ця заборона не впливає на дійсність приватноправових договорів.

2. Встановлення тарифом або іншим чином транспортних ставок і умов, застосування яких могло б становити дискримінацію в розумінні пункту 1, також забороняється.
3. Заборони, викладені в цій статті, набувають чинності з 1 липня 1961 року.

Стаття 5

1. До 1 липня 1961 року уряди повідомляють Комісію про будь-який тариф, офіційну чи іншу угоду щодо тарифів та умов перевезення, що діють у їхніх відповідних країнах, згідно з якими ставки та умови для перевезення одних і тих самих вантажів через ті самі транспортні сполучення змінюються відповідно до країни походження або призначення відповідних товарів. Про будь-який захід такого роду, введений згодом, також необхідно негайно повідомити Комісію.

2. До 1 липня 1961 року транспортні підприємства повинні надати своїм відповідним урядам всю необхідну інформацію щодо тарифів та офіційних чи інших угод щодо тарифів та умов перевезення, зазначених у попередньому параграфі, і негайно повідомити їх про будь-який захід такого роду, який буде введено згодом.

3. Положення цієї статті застосовуються до перевезення вантажів, що відправляються з або до пункту на території держави-члена.

Стаття 6

1. Для кожної партії товарів у межах Співтовариства необхідний транспортний документ із зазначенням наступних відомостей:

- назва та адреса вантажовідправника;
- характер і вага товару;
- місце і дата приймання вантажу до транспортування;
- місце доставки товару;
- маршрут, який потрібно пройти, або відстань, яку потрібно подолати, якщо ці фактори виправдовують ставку, відмінну від звичайної;
- пункти перетину кордону, де це необхідно.

2. Транспортні документи оформляються у двох примірниках і нумеруються. Один примірник повинен супроводжувати товар; інший примірник зберігається перевізником протягом двох років, починаючи з дати перевезення, і повинен бути збережений у порядку номерів. Остання копія повинна вказувати повні та остаточні транспортні витрати, незалежно від форми, в якій вони можуть бути зроблені, будь-які інші збори та будь-які знижки або інші фактори, що впливають на транспортні ставки та умови.

3. Якщо існуючі документи містять усі відомості, зазначені в параграфі 1, і, разом із системами реєстрації та обліку перевізників, дозволяють провести повну перевірку тарифів та умов перевезення, щоб форми дискримінації, зазначені у статті 79 (1) Договору можна таким чином скасувати або уникнути, перевізники не повинні вводити нові документи.

4. Відповідальність за належне оформлення транспортних документів несе перевізник.

Стаття 7

1. Положення статті 6 набирають чинності 1 липня 1961 року.

2. Комісія може, однак, до цієї дати та Регламентом, виданим після консультації з Радою, відкласти для певних класів транспорту, які будуть визначені пізніше, набрання чинності щонайпізніше до 1 січня 1964 року.

Стаття 8

Положення статті 6 не застосовуються:

(а) до перевезення вантажів, загальна вага яких не перевищує п'яти метричних тонн, які відправляються одним вантажовідправником одному вантажоодержувачу;

(b) до перевезення вантажів у межах держави-члена на відстань, яка загалом не перевищує ста кілометрів;

(c) до перевезення вантажів між державами-членами на відстань, яка загалом не перевищує 30 кілометрів.

Стаття 9

Положення статті 6 не застосовуються до перевезення вантажів підприємством для його власних потреб за дотримання наступних умов:

- вантажі повинні перевозитися транспортними засобами, що належать або отримані на відстрочених умовах підприємством і керуються його власним працівником або співробітників;

- транспорт повинен бути лише допоміжним до загальної діяльності підприємства;

- товари, що перевозяться, повинні бути власністю підприємства або бути проданими, купленими, позиченими, позиченими, зданими в найм чи наймом, виготовленими, обробленими чи відремонтованими підприємством;

- мета подорожі повинна полягати в тому, щоб перевезти товари на підприємство або від нього або перемістити його всередині підприємства або за його межами для його власних потреб.

Стаття 10

Якщо до 1 липня 1963 року не було прийнято жодних правил згідно зі статтею 74 та на виконання статті 75 Договору щодо публікації транспортних тарифів та умов, рішення щодо характеру, форми та обсягу такої публікації приймаються разом з будь-якими іншими відповідними заходами в межах і як передбачено в статті 79 (1) і (3) Договору, беручи до уваги той факт, що такі рішення та заходи повинні в усіх випадках узгоджуватися зі спільною транспортною політикою.

Стаття 11

1. Без шкоди для статті 5 цього Регламенту уряди та підприємства на запит Комісії надають будь-яку додаткову інформацію, яка може знадобитися щодо будь-якого тарифу, офіційної чи іншої угоди щодо тарифів та умов транспортування.

2. Комісія може встановити термін не менше одного місяця для пересилання такої інформації.

3. Якщо Комісія просить підприємство надати їй інформацію, Комісія повинна негайно повідомити уряд держави-члена, в якій знаходиться підприємство, шляхом пересилання копії запиту на інформацію цьому уряду.

4. У наданні інформації може бути відмовлено, якщо вона передбачає розкриття будь-яких фактів, які, на думку держави-члена, суперечать основним інтересам її безпеки.

Стаття 12

1. Будь-який перевізник, який стягує різні тарифи та встановлює різні умови для перевезення одних і тих самих товарів одним і тим же транспортним сполученням відповідно до країни походження або призначення відповідних товарів, повинен, якщо цього вимагає Комісія, довести, що такий дії не порушують положення цього Регламенту.

2. Встановлення різних тарифів і встановлення різних умов не є порушенням цього Регламенту, якщо це є результатом виключно конкуренції між перевізниками або обумовлено умовами експлуатації, будь то технічними чи економічними, властивими перевезенням через відповідне транспортне сполучення.

Стаття 13

1. Експедиторські та інші агенти, пов'язані з перевезенням вантажів, на вимогу уряду або Комісії повинні надавати всю інформацію, що стосується послуг, що надаються, а також ставок і умов, що застосовуються.

2. Ця вимога також застосовується до прямих постачальників послуг, допоміжних до перевезення, у будь-якому випадку, коли винагорода, що виплачується їм, і винагорода, що виплачується перевізникам, складається з однієї загальної плати.

3. Положення статті 11 (2), (3) і (4) також застосовуються до запитів на інформацію, зроблених відповідно до цієї статті.

Стаття 14

1. Держави-члени несуть відповідальність за перевірку дотримання зобов'язань, покладених на перевізників статтями 5 (2), 6 і 11 цього Регламенту, а також зобов'язань надавати інформацію, як викладено у статті 13.

Вони повинні запровадити необхідні заходи з цією метою до 1 липня 1961 року після консультації з Комісією.

2. Наскільки це може бути необхідно для імплементації цього Регламенту, Комісія може направити своїх посадових осіб або будь-яких експертів з інспекційними візитами для перевірки та нагляду за виконанням зобов'язань, покладених на підприємства статтями 5, 6, 11 та 13 цього Регламенту.

З цією метою будь-які уповноважені представники Комісії мають такі права та повноваження:

- (а) перевіряти бухгалтерські книги та іншу ділову документацію підприємств;
- (б) робити копії або виписки з таких книг і записів на місці;
- (в) отримати доступ до всіх приміщень, землі та транспортних засобів підприємств;
- (г) вимагати пояснень з усіх питань, що стосуються книг і записів підприємств.

Уповноважені представники Комісії реалізують ці права після пред'явлення перепустки про те, що вони уповноважені проводити всі необхідні перевірки відповідно до цієї статті. Вони повинні мати письмове доручення із зазначенням підприємства, яке буде перевірено, та мети перевірки. Відомості про письмові

повноваження та статус осіб, відповідальних за проведення інспекції, повинні бути належним чином повідомлені заздалегідь відповідній державі-члену.

Офіційні особи цієї держави можуть, на прохання останньої або Комісії, допомагати уповноваженим представникам Комісії у виконанні їхніх обов'язків.

Якщо будь-яке підприємство відмовляється від інспекції, як передбачено цим Регламентом, відповідна держава-член надає уповноваженим представникам Комісії таку підтримку та допомогу, які можуть бути необхідні для цілей проведення їхніх інспекцій згідно з інструкціями. Держави-члени запроваджують необхідні заходи з цією метою до 1 липня 1961 року після консультації з Комісією.

3. Усі особи, які беруть участь в інспекціях, як передбачено цією статтею, повинні зберігати професійну таємницю відповідно до статті 214 Договору.

Стаття 15

1. Без шкоди для заходів, вжитих згідно зі статтею 79 (4) Договору, Комісія та держави-члени гарантують, що всі факти, які їм стали відомі відповідно до статей 5, 11, 13 і 14, залишаються конфіденційними.

2. Якщо Рада одногосно не вирішить інакше, інформація, отримана таким чином, може бути використана лише для виконання цього Регламенту.

Стаття 16

Після консультації з Комісією держави-члени протягом терміну, встановленого у статті 14 (1), встановлюють відповідні штрафи для:

(а) перевізників, які не дотримуються правил, викладених у статтях 5 (2) і 6;

(б) підприємства, які, будучи зобов'язаними це зробити, не подають своїм урядам протягом встановленого терміну інформацію, зазначену в статтях 11 і 13;

(с) підприємства, які свідомо подають неправдиву інформацію своїм урядам.

Стаття 17

1. Якщо таке підприємство, як зазначено вище, не надає інформацію, яку вимагає Комісія відповідно до статей 11 і 13, протягом встановленого терміну, або якщо воно свідомо надає неправдиву інформацію, Комісія може, відповідно до другого абзацу статті 79 (3) Договору, приймає рішення про накладення штрафу на відповідне підприємство у розмірі не більше 500 розрахункових одиниць і може вказати нову дату для подання необхідної інформації. Якщо це підприємство не надасть інформацію до нової дати, рішення може бути повторене.

2. Однак такі покарання можуть бути накладені лише у випадку, якщо запит на інформацію було подано у формі рішення, в якому прямо згадуються покарання, передбачені цією статтею.

Стаття 18

1. Якщо Комісія переконана, що існує дискримінація у значенні статті 79 (1) Договору, вона може стосовно кожного випадку дискримінації та прийняття рішення, як передбачено в статті 79 (4), накласти на перевізник несе відповідальність у розмірі штрафу, що не перевищує двадцятикратної вартості перевезення, отриманої або витребуваної.

2. Якщо дискримінація у значенні статті 79 (1) Договору продовжується, незважаючи на рішення Комісії про припинення такої дискримінації, Комісія може покласти на перевізника відповідальність за кожен випадок дискримінації та відповідно до Стаття 79 (4) Договору, штраф не перевищує 10 000 розрахункових одиниць.

3. Перед накладенням штрафу згідно зі статтею 17 цього Регламенту Комісія проводить консультації з усіма зацікавленими державами-членами, яким надаються копії всіх документів і доказів, зібраних у зв'язку з розслідуванням, проведеним Комісією відповідно до статті 79 (4) Договір. Кожна держава-член, з якою проводяться консультації, може запитати думку незалежного національного органу та повинна надати відповідь протягом двох місяців.

Стаття 19

Рішення, прийняте відповідно до статей 17 і 18 цього Регламенту, не має кримінально-правового характеру.

Стаття 20

Перш ніж прийняти будь-яке рішення відповідно до статей 17 і 18, відповідне підприємство має бути повідомлено про запропонований захід.

Комісія, як інформацію, надсилає копії рішень, прийнятих відповідно до статей 17 і 18, зацікавленим державам-членам.

Стаття 21

Для цілей попередніх статей розрахунковою одиницею є та, що використовується для складання бюджету Співтовариства, як це передбачено статтями 207 і 209 Договору.

Стаття 22

Усі підприємства, як публічні, так і приватні, несуть відповідальність за дії своїх службовців щодо дотримання положень цього Регламенту. Це положення також застосовується щодо штрафів, викладених у цьому Регламенті.

Стаття 23

Штрафи, накладені Комісією відповідно до статей 17 і 18, повинні виконуватися в порядку, встановленому в статті 192 Договору. Суми, стягнуті під час виконання рішень про накладення стягнень, виплачуються Європейському економічному співтовариству та відображаються як дохід у його бюджеті.

Стаття 24

Якщо держава-член подає заяву згідно зі статтею 79 (4) Договору з проханням розслідувати справу, яка, на її думку, є дискримінацією, у такій заяві повинні бути вказані причини, на яких вона базується.

Стаття 25

1. Перш ніж прийняти рішення або накладити штраф згідно зі статтею 18 цього Регламенту, Комісія заслуховує пояснення відповідної особи або її уповноваженого представника; він може призначити одного зі своїх посадових осіб для заслуховування таких пояснень.

2. Згідно зі статтею 172 Договору, Суд має необмежену юрисдикцію щодо будь-якого покарання, накладеного відповідно до статей 17 і 18. Комісія не може приступити до виконання покарання, доки не закінчиться період, наданий для оскарження.

Стаття 26

Комісія вживає заходів, необхідних для виконання цього Регламенту.

Цей Регламент є обов'язковим у повному обсязі та безпосередньо застосовується в усіх державах-членах.

Вчинено в Брюсселі 27 червня 1960 року.

Для Ради

Президент

П. ГРЕГУАР